

[Hans Conrad Koefoed.]

mindre areal ind under klausulen, og det er af flere grunde tvivlsomt, om dette kan siges at være formålstjenligt. Jeg finder derfor, at det måske ville have været bedre at blive stående ved det skel i så henseende, som den nugældende lov har sat. Heroverfor står imidlertid spørgsmålet, om dette vil medføre en administration, der går ud over rimelige grænser, men angående dette spørgsmål, ligesom hvad der iøvrigt angår de mange andre enkeltheder i lovforslagene, kan jeg som sagt på mit partis vegne tilsige velvilligt medarbejde i udvalget.

Fibiger: Da vi i forfjor fik lavet det store forlig om jordlovgivningen partierne imellem, var det klart, at man i de næste år ville undgå ændringer i de bestemmelser, man var blevet enig om, og når lovene skulle forelægges til behandling her, var det for at man kunne se, om der i den periode, der var gået, var ting, der trængte til at blive ført à jour. Nu er det i anledning af den nye grundstigningsskyldlov blevet nødvendigt at foretage en ajourføring i anledning af, at priserne er steget, og det er altså sådanne ændringer, der her foreslås.

Jeg er særdeles tilfreds med, at de to foregående talere ikke særlig er gået ind på enkeltheder udover det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed rejste med hensyn til grundbeløbet, som der vel nok kan være grund til at se på. Jeg tror ikke, at dette at få lovforslaget igennem her fører til noget større resultat, men man kan i udvalget se på, hvad der administrativt vil være det rigtige af få indført ved revisionen af loven, og med de erfaringer, man i jordlovsudvalget har indhentet i den tid, loven har eksisteret, må man se at få lovforslagene affattet så godt, som det er muligt.

Jeg ved ikke, om man kan få loven ændret således, at tingene kan foregå nok så hurtigt, idet de ikke behøver at behandles både i jordlovsudvalget og i landbrugsministeriet; det er klart, at jo flere instanser der skal behandle en sag, des længere tid tager det. Jeg vil gerne, at vi i udvalget ser lidt nærmere på, om man kan finde en forenkling på forskellige områder.

Hvad angår forslaget om, at statistisk departement skal se på, om man kan finde et andet sted for dette grundbeløb, nu da der sker en forandring i vurderingen, tror jeg ligesom det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed, at man skal være noget varsom med at forrykke det beløb og også de ejendomsstørrelser, som man opererede med den-

gang, thi nu er folk indstillet på, at det beløb står fast, og selvom man gennem statistisk beregning kan få det lavet sådan, at det i virkeligheden bliver det samme, så kan det godt gå således, at det bliver sat op for nogle ejendomme og sat ned for nogle, og jeg er ikke vis på, at det er så heldigt.

Som sagt, jeg skal ikke her komme ind på enkeltheder, men tilsige mit partis tilslutning til lovforslagets fremme. Så må vi i udvalget søge at finde frem til enighed, ligesom vi gjorde det i fjor. Jeg anser det for at være af stor betydning, at vi dengang nåede til et resultat, og jeg er vis på, at vi også nu vil nå et resultat, som kan være til gavn for udstykningen, idet de erfaringer, jeg har gjort i den tid, der er gået, har vist, at loven, som den blev, har virket godt.

Aage Fogh: De tre foreliggende lovforslag giver mig i og for sig ikke anledning til så forfærdelig mange bemærkninger, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at fremkomme med et par udtalelser om udstykningen i almindelighed og om administrationen af jordlovene i særdeleshed.

Med hensyn til det første foreligger der det beklagelige, at vi her i Danmark ikke er nået til at få et materiale, der uden at kunne bestrides fra nogen side virkelig giver oplysning om, hvad de to yderpunkter i vor jordbrugspolitik, herregårde og husmandsbrug, betyder for samfundet økonomisk og kulturelt. Det måtte have været muligt at fremskaffe sådanne oplysninger. Når vi ikke har dem, fører det med sig, at diskussionen for en stor del føres på postulater.

Jeg kan her henvise til den beretning, der blev aflagt ved Tolvmandsforeningernes møde for nogen tid siden af forpagter Fabricius, og jeg kan også henvise til en række artikler i vore dagblade, hvor man søger at indhamre den opfattelse i befolkningen, at under de nuværende forhold er udstykning fuldkommen meningsløs, fordi de store gårde yder langt de bedste vilkår, medens de små brug er urentable og uforansvarlige at oprette. Jeg har også bemærket, at folk, som har mulighed for at kende forholdet til bunds, har hævdet den opfattelse, at i de seneste år har den store fremgang i produktionen indenfor landbruget ligget på de store brugs område, medens de mindre jordbrugere har vanskeligt ved at følge med. Hvis dette var rigtigt, ville jeg måske være betænkelig ved at fortsætte udstykningen.

Jeg finder anledning til at gøre et par bemærkninger om de ting, der foreligger til belysning af problemet, men jeg skal indrømme, at materialet er relativt spinkelt, idet det